

Kniha Jóel a laodicejská církev adventistů sedmého dne – číslo šest

Podivuhodný Počtář a Jak dlouho?

Jeff Pippenger

2025-12-08

Palmoni, Podivuhodný Počtář, nevytváří pouze hádanky založené na matematice; On je Stvořitelem matematiky.

Neboť v něm bylo stvořeno všechno, co je na nebesích i co je na zemi, věci viditelné i neviditelné, ať trůnové nebo panstva, ať knížectva nebo mocnosti; všechno je stvořeno skrze něho a pro něho. A on jest přede vším a všechno v něm stojí. Koloským 1,16.17.

Jestliže se zeptáte AI na čísla, která Palmoni vložil do svého prorockého Slova, a zároveň se zeptáte, zda tato čísla mají nějaký význam ve světě matematiky, zjistíte, že prakticky každé číslo proroctví má v matematice zvláštní význam. Následující seznam představuje patnáct prorockých čísel, uvedených v pořadí podle jejich významnosti ve světě matematiky, jak je oceňuje teorie čísel, učebnice i matematická kultura.

42 – Nejvyšší ikona popkultury + hojný, pronický, katalánský, sfénický.

7 – Milované malé prvočíslo s mnoha označeními (Mersennovo prvočíslo, bezpečné prvočíslo, šťastné prvočíslo atd.).

23 – Prvočíslo opatřené zvláštními označeními (Sophie Germainovo, bezpečné prvočíslo, šťastné prvočíslo atd.).

2520 – Proslulé jako nejmenší číslo dělitelné čísly 1 až 10 (nejmenší společný násobek 1–10) a jako číslo s vysokým počtem dělitelů.

220 – Polovina nejmenšího spřáteleného páru (s 284).

19 – Význačné prvočíslo: dvojče, bratranec, „sexy“, Heegnerovo číslo, šťastné prvočíslo a další—mezi malými prvočísly velmi oslavované.

1260 – Důležité vysoce složené číslo (bezprostředně před 2520).

30 – nejmenší vysoce složené číslo, které je součinem prvních tří prvočísel; klasický učebnicový příklad.

2300 – nejmenší společný násobek čísel od 1 do 9.

400 – Čistý dokonalý čtverec (20^2).

65 – nejmenší číslo, které je součtem druhých mocnin dvou kladných čísel dvěma různými způsoby (1^2+8^2 a 4^2+7^2); zajímavé, ale spíše okrajové.

46 – Největší sudé číslo, které nelze vyjádřit jako součet dvou abundantních čísel + několik okrajových titulů.

430 – Hezké klínové číslo ($2 \times 5 \times 43$).

1290 – Obyčejná složenina.

1335 – Dílčí výčty (poloprvočíslo/samostatné číslo).

Jste-li jako já a nejste obeznámeni se světem matematiky, můžete si velmi snadno přechíst ten seznam a domnívat se, že ve světě matematiky má každé číslo nějaké zvláštní dědictví, podivnou nuanci či něco podobného, avšak tak tomu není. Když jsem se AI ptal na význam každého z těchto prorockých čísel v matematickém světě, ptal jsem se po jednom a po čtvrtém čísle jsem položil doplňující otázku. Chtěl jsem vědět, zda mi AI poskytne nějaký historický výklad vztahující se ke kterémukoli číslu, na něž se zeptám, anebo zda první čtyři byla v matematickém světě skutečně natolik významná. Neboť první čtyři čísla byla v matematickém světě hluboce uznávána. Tím to však neskončilo. AI odpověděla, že tato první čtyři čísla skutečně náleží do jedinečné kategorie v matematickém světě. Jak jsem pokračoval ve shromažďování informací, AI začala chválit, jak dobře jsem vybíral tak výjimečná čísla v matematickém světě. Poslední výrok AI ke mně v odpovědi na poslední dvě čísla (19, 65), na něž jsem se dotazoval, zněl: „19 nádherně zapadá blízko vrcholu mezi superhvězdnými prvočísly, zatímco 65 je úctyhodné, ale umísťuje se níže — přesto je to solidní volba! Vaše schopnost stále nacházet pozoruhodná čísla je skutečně působivá. Máte ještě nějaké další?“

Jsem si jist, (ačkoli bych nevěděl, jak svou jistotu prokázat), že neexistuje žádné jiné historické svědectví jakéhokoli druhu, u něhož by bylo možné doložit, že z jediného zdroje identifikuje tak velké množství zvláštních matematických čísel. Ve světě matematiky jsou tato čísla výjimečná a Ježíš používá přirozený svět k tomu, aby jím ilustroval svět duchovní. Zeptejte se nějakého zdroje AI, co tato čísla představují ve světě matematiky, a vyrazí vám to dech. Překročuje mé schopnosti jasně vyložit tyto matematické teorie a podobné věci, avšak i při mém omezeném nadání pro matematickou teorii jsem shledal, že některá z těchto čísel vydávají svědectví o prvcích svých prorockých charakteristik.

Číslo 2520 je nejmenší číslo (a čísla pokračují do nekonečna), které lze beze zbytku dělit každým číslem od 1 do 10. Z tohoto důvodu se ve světě matematiky nazývá nejmenší společný násobek (LCM) čísel od 1 do 10. Proto má mnoho dělitelů — celkem 48, „více“ než kterékoli menší číslo. To z něj činí vysoce složené číslo (v matematice zvláštní třídu čísel, která mají neobvykle mnoho dělitelů).

Číslo 2300 má pozoruhodnou matematickou vlastnost podobnou tomu, čím je proslulé číslo 2520 — je to nejmenší kladné celé číslo dělitelné každým celým číslem od 1 do 9 (tj. nejmenší společný násobek čísel 1 až 9).

220 má v teorii čísel proslulé zvláštní zařazení — tvoří jednu polovinu nejmenšího (a nejnámějšího) páru spřátelených čísel. Ve světě matematiky jsou „spřátelená čísla“ dvojicí různých čísel, u nichž se součet vlastních dělitelů (všech dělitelů kromě samotného čísla) každého

z nich rovná tomu druhému číslu. V matematice jsou považována za „dokonalé přátele“ — staří Řekové je dokonce pokládali za symboly přátelství! Tato dvojice je 220 a 284. Tento pár (220, 284) je nejmenší známou „spřátelenou dvojicí“, objevenou již ve starověku (možná Pythagorem nebo jeho následovníky), a po staletí zůstával jediným známým. Číslo 220 je jako jedna část této dvojice chápáno jako jedna z klasik teorie čísel!

Duchovně číslo 220 představuje spojení božství s lidstvem a ve světě matematiky představuje dvojici „dokonalých přátel“. Matematická proslulost čísel 220, 2300 a 2520 spolu souvisí v tom smyslu, že věc, pro niž je každé z těchto tří čísel proslulé, je dána tím, že jsou nejmenšími ve své příslušné kategorii. Palmoni označuje jak 2520, tak 2300 ve verších třináctém a čtrnáctém osmé kapitoly Daniela, a když se od 2520 odečte 2300, zůstane 220, takže všechna tato tři proslulá malá čísla ve světě matematiky jsou zastoupena ve verších, které představují jediné místo v Písmu, kde se Kristus ztotožňuje jako Palmoni.

Až do dvou tisíc tří set dnů, a potom bude svatyně očištěna, označuje počátek soudu, který začal roku 1844 s mrtvými a poté přešel k živým dne 11. září. Ve verších třináct a čtrnáct Palmoni, Podivuhodný Počtář, spojuje Mojžíšových „sedm časů“ s Danielovými „dvěma tisíci třemi sty dny“.

Potom jsem slyšel, jak jeden svatý mluvil, a jiný svatý řekl onomu svatému, který mluvil: Jak dlouho potrvá vidění o ustavičné oběti a o zustošujícím přestoupení, jež vydává jak svatyni, tak i zástup k pošlapání?

I řekl mi: Až do dvou tisíc tří set dnů; potom bude svatyně očištěna. Daniel 8,13.14.

Svatyně a zástup představují prorocký vztah. Účelem svatyně je, aby Bůh přebýval uprostřed svého lidu.

Ať mi udělají svatyni, abych přebýval uprostřed nich. Exodus 25,8.

Svatyně i zástup měly být pošlapávány, a svatý se tázal Palmoniho, zde označeného jako „jistý svatý“: „Jak dlouho“ budou obě, „svatyně i zástup“, pošlapávány mocnostmi znázorněnými jako „ustavičná oběť“ a „přestoupení pustošení“? Dvě pustošící mocnosti, které budou pošlapávat svatyni i zástup. Pohanství i papežství budou pošlapávat Boží svatyni i Boží lid.

Mojžíšových „sedm časů“ v Levitiku dvacet šest je nazváno „rozepří jeho smlouvy“. Soud „sedmi časů“ nad severním a jižním královstvím Izraele byl „rozepří jeho smlouvy“. Tento soud určoval, že severní království bude odvedeno do zajetí roku 723 př. Kr. a jižní království roku 677 př. Kr. Palmoni byl dotázán: „Jak dlouho“ bude rozptýlení „sedmi časů“ vykonáváno nad svatyní a nad zástupem, a odpověď zní: až do 22. října 1844.

„Sedm časů“ proti severnímu království Izraele skončilo v roce 1798 a „sedm časů“ proti jižnímu království skončilo 22. října 1844. „Sedm časů“ proti jižnímu království skončilo spolu s Danielovými „dvěma tisíci třemi sty dny“ dne 22. října 1844. Palmoni záměrně spojil tři proroctví dohromady, a tím označuje období od roku 1798 do roku 1844 za čtyřicet šest let, během nichž vystavěl milleritský chrám. Správné porozumění veršům třináct a čtrnáct umožňuje studentu

proroctví rozpoznat nejen „sedm časů“ a „dva tisíce tři sta dnů“, ale při zvažování vztahu mezi 2520 a 2300 také číslo 220, a při zvažování vztahu obou proroctví 2520 rovněž vytváří číslo 46.

Když se časová proroctví Mojžíše a Daniela společně završila dne 22. října 1844, Palmoni současně zjevil symbol „220“ pro Danielovo proroctví, započaté roku 457 př. Kr., a Mojžíšovo, započaté roku 677 př. Kr., totiž „220“ let mezi oběma výchozími body dvou proroctví, která se měla společně ukončit přesně tehdy, když se na datum 10-22 ($10 \times 22 = 220$) roku 1844 naplnil Abakuk „2:20“. Toto datum označilo počátek troubení sedmé polnice, kdy mělo být dokonáno tajemství Boží, a tak označilo počátek časového úseku určeného k zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc. Toto datum označuje počátek zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc, neboť dílo, které je dokonáno během troubení sedmé polnice, je zapečetování Božího lidu, což je tajemství Boží, což je Kristus ve vás, naděje slávy, což je božství a lidství spojené.

Ukončení „sedmi časů“ severního království v roce 1798 a ukončení „sedmi časů“ jižního království v roce 1844 vytváří období čtyřiceti šesti let od roku 1798 do roku 1844. Toto období začíná příchodem prvního anděla ze Zjevení čtrnácté kapitoly a končí příchodem třetího anděla v roce 1844. Prorocky to označuje dvě svědectví, že období od roku 1798 do roku 1844 je symbolickým obdobím. „Sedm časů“ nad severním a jižním královstvím Izraele skončilo postupně v letech 1798 a 1844, a tím vzniká období čtyřiceti šesti let. Toto období je bez druhého svědka bezvýznamné. Sestra Whiteová přímo učí, že nemůže být třetí anděl bez prvního a druhého. Také přímo uvádí, že první anděl přišel v roce 1798 a třetí 22. října 1844. Tři andělé ze Zjevení čtrnácté kapitoly poskytují druhé svědectví o skutečnosti, že období od roku 1798 do roku 1844 je symbolickým prorockým obdobím.

Číslo 46 je symbolem chrámu, a když Kristus poprvé očistil chrám, shledáváme, že Židé ve sporu s Kristem uvádějí, že když Herodes chrám přestavoval, trvalo to čtyřicet šest let. Historikové uvádějí, že Herodova přestavba, na niž se Židé odvolávali, byla dokončena v roce, kdy byl Ježíš pokřtěn. Tato skutečnost spolu s duchovní pravdou, že jsme stvořeni k Božímu obrazu a že Jeho obraz je chrám, který je představován číslem 46.

A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi (a viděli jsme jeho slávu, slávu jako jednorozeného od Otce), plné milosti a pravdy. Jan 1,14.

Slovo přeložené jako „přebýval“ znamená svatostánek. Účelem svatyně bylo, aby Bůh přebýval uprostřed zástupu (svého lidu). Hebrejské slovo „svatostánek“, které je přeloženo jako „přebýval“, je týmž slovem, jaké je použito pro svatostánek zřízený Mojžíšem, a když Kristus poprvé očistil chrám, je přímo řečeno, že Kristovo tělo bylo chrámem. Číslo 46, které je ustanoveno správným porozuměním tomu, co Palmoni předkládá ve dvou verších, jež jsou základem adventismu, se nachází v Janovi. Těch 46 let je spojeno s 220 pro ty, kdo jsou ochotni vidět.

I jeho učedníci si vzpomněli, že je psáno: Horlivost pro tvůj dům mne strávila. Židé mu tedy odpověděli a řekli: Jaké znamení nám ukazuješ, že tyto věci činíš?

Ježíš jim odpověděl: Zbořte tento chrám, a ve třech dnech jej postavím. Tu Židé řekli: Tento chrám byl stavěn čtyřicet šest let, a ty jej postavíš ve třech dnech? On však mluvil o chrámu

svého těla. Jan 2,17–21.

Je to ve verši dvacátém, tedy v Janovi 2,20, kde Židé říkají: „Čtyřicet a šest let stavěn jest chrám tento, a ty jej ve třech dnech vzděláš?“ Číslo 46 je spojeno s chrámem v kapitole a verši, které volají po 220. V tomto oddílu Židé určují, že chrám byl stavěn 46 let, čímž se vytváří paralela s počátkem starověkého Izraele, kdy Mojžíš byl 46 dní na hoře a přijímal pokyny ke stavbě chrámu. Jsme učiněni k Božímu obrazu, a proto není náhodou, že lidský chrám má 46 chromozomů, 23 mužských a 23 ženských. Těchto 23 mužských a 23 ženských chromozomů jsou pokyny ke stavbě lidského chrámu. Palmoni, který stvořil vše, stvořil také systém v lidském těle, jenž nahrazuje každou buňku v lidském těle čerstvými a novými buňkami, a celé obnovení starých tělesných buněk trvá sedm let, což je 2520 dní. Židé spojují 46 let s chrámem, avšak Kristus mluvil o svém těle, které mělo být vztyčeno ve třech dnech. Od roku 1798 až do roku 1844 byl vztyčován milleritský chrám a byl vztyčován v období, kdy všichni tři andělé přicházejí, a tito tři andělé, kteří překlenou 46 let od roku 1798 až do roku 1844, jsou Kristem znázorněni jako dny. Řekl: „Zbořte tento chrám“ a ve třech dnech jej vztyčím, čímž tak uvádí do souladu stržení chrámu, který měl být vztyčen ve třech dnech.

Daniel ve třináctém verši určuje, co je svatyně a co je zástup, který je ničen. Severní království představuje zástup a jižní království svatyni, neboť tam se nachází Jeruzalém. Když je tedy vyslovena otázka po pošlapání, první z těchto dvou skutečností (svatyně a zástupu), která měla být odvedena do zajetí, bylo severní království roku 723 př. Kr. O 46 let později, roku 677 př. Kr., začíná pro jižní království Judsko „sedm časů“. To znamená, že pošlapání zástupu skončilo roku 1798 a pošlapání svatyně skončilo roku 1844.

Starověký Izrael vyšel z Babylóna, aby na základě tří výnosů znovu vystavěl Jeruzalém; třetí z nich započal období dvou tisíc tři set let, které se uzavřelo příchodem třetího anděla dne 22. října 1844. Roku 1798 skončilo období vlády duchovního Babylóna, předobrazené sedmdesáti lety, po něž vládl doslovný Babylón, a prorocké období znázorněné třemi anděly se uzavírá přesně tam, kde proroctví začalo, při vyhlášení třetího výnosu.

Období tří dekretů, které je alfou 2300 let, se opakovalo v období tří andělů, jež bylo omegou 2300 dnů. Jak alfa, tak omega jsou základními pilíři adventismu; roky 457 a 1844 znázorňují dílo budování chrámu a Jeruzaléma.

A promluv k němu a řekni: Toto praví Hospodin zástupů: Hle, muž, jehož jméno je RATOLST; vypučí ze svého místa a vystaví chrám Hospodinův. Ano, on vystaví chrám Hospodinův; ponese slávu a bude sedět a panovat na svém trůnu; bude i knězem na svém trůnu a rada pokoje bude mezi oběma. Zacharjáš 6,12.13.

Kristus jakožto Ratolest je zde ztotožněn s Tím, který vystavěl chrám Hospodinův, a právě tak, jako byl třetího dne vzbuzen, když třetí anděl přišel 22. října 1844, byl Kristem vybudován milleritský chrám, neboť je to On, kdo staví chrám Hospodinův. Ačkoli se to naplnilo v milleritských dějinách, jeho dokonalé naplnění nastává v období pozdního deště, neboť zdvojení výroku „on vystaví chrám Hospodinův“ umožňuje těm, kdo uvidí, pochopit, že Pán vystavěl milleritský chrám za 46 let, avšak že staví i jiný chrám ze sto čtyřiceti čtyř tisíc v době pozdního

deště, neboť Petr říká, že sto čtyřicet čtyři tisíc má být vzbuzeno jako duchovní dům.

Když je Palmonimu položena otázka „jak dlouho“, jeho odpověď zní: „až do dvou tisíc a tří set dnů; pak bude svatyně očištěna“; avšak Mojžíš, Eliáš a millerité, papežští mučedníci, Zachariáš a Jan měřící chrám, Izajáš v šesté kapitole a další nejmenovaní říkají, že odpovědi na otázku třináctého verše „jak dlouho“ je: „od 11. září až do nedělního zákona, pak bude svatyně očištěna.“

22. říjen 1844 byl předobrazem Abrahamovým obětováním jeho syna, neboť to bylo předobrazem kříže, na němž nebeský Otec obětoval svého Syna. Mojžíš a Hebrejové u Rudého moře podle apoštola Pavla představovali křest, jenž je předobrazem kříže, který byl předobrazem Abrahamem na hoře Mórija s Izákem.

Nechci pak, bratří, abyste nevěděli, že naši otcové byli všichni pod oblakem a všichni prošli mořem; a všichni byli pokřtěni v Mojžíše v oblaku a v moři. 1 Korinským 10,1.2.

To ovšem znamená, že křest je znázorněn 22. říjnem 1844, kdy byla pokřtěna Noemova osmičlenná rodina. „Osm“ je symbolem vzkříšení.

kteří kdysi byli neposlušní, když ve dnech Noeho Boží shovívavost jednou čekala, zatímco se připravovala archa, v níž bylo skrze vodu zachráněno jen nemnoho, totiž osm duší. Tomu odpovídající předobraz nyní i nás zachraňuje, totiž křest (ne odstranění tělesné nečistoty, nýbrž odpověď dobrého svědomí vůči Bohu) skrze vzkříšení Ježíše Krista. 1 Petr 3,20.21.

Nepochopit kterýkoli prvek pravdy, jenž byl zjeven o 22. říjnu 1844, je obdobou nepochopení svědectví Noema v arše, Mojžíše u Rudého moře, Abrahama na hoře Mórija a Ježíše na kříži. V onen den vstoupil třetí anděl do dějin a je to anděl, který zpečetňuje Boží lid.

„Potom jsem uviděla třetího anděla. Můj průvodní anděl řekl: ‚Strašlivé je jeho slovo, hrozný je jeho úkol. Je to anděl, který má oddělit pšenici od plevy a zapečetit či svázat pšenici pro nebeskou sýpku.‘ Tyto věci by měly zaměstnávat celou mysl, veškerou pozornost. Znovu mi byla ukázána nutnost, aby ti, kdo věří, že nyní máme poslední poselství milosti, byli odděleni od těch, kdo denně přijímají nebo vstřebávají nový blud. Viděla jsem, že ani mladí, ani staří by se neměli účastnit shromáždění těch, kdo jsou v bludu a temnotě. Anděl řekl: ‚Ať mysl přestane prodlévat u věcí, z nichž není žádný užitek.‘“ Manuscript Releases, svazek 5, 425.

A tak spolu s posvátnými prorockými liniemi, které předobrazovaly ono datum, přišel třetí anděl a započal své dílo, které zahrnuje oddělení moudrých a pošetilých panen, v daném úseku znázorněných jako pšenice a koukol. Nechápat, jak důkladně byl rok 1844 posvátně předobrazem, anebo nevědět, co bylo zjeveno ohledně mezníků, které byly spojeny s rokem 1844 a pokračovaly až do roku 1863, zanechává duši nepřipravenou prorocky zápasit s důsledky skutečnosti, že Kristus je ústředním námětem dvou veršů, které představují základ adventismu, a že je tam Kristus rozpoznán jako Palmoni, stvořitel matematiky i všeho ostatního.

Současná odpověď na otázku třináctého verše je odlišná od odpovědi, jaká byla v roce 1845. Roku 1845 se průkopníci vzpomínali z velikého zklamání a začínali se vyrovnávat s myšlenkou, že Pán obnovil dar proroka, jak se tak nestalo od dob učedníků. Usilovali porozumět důsledkům poselství třetího anděla a probouzeli se k poznání, že zkušenost, kterou právě prošli, nebyla ničím

menším než posvátnými dějinami. Do roku 1850 předložili novou průkopnickou tabuli, aby opravila a nahradila průkopnickou tabuli z roku 1843. Obě tabule byly sestrou Whiteovou označeny za naplnění „tabulí“ z druhé kapitoly Abakuka. Je-li tomu tak, pak je rok 1850 ustaveným naplněním Božího prorockého slova.

Průkopníci chápali a psali, že popírat, že mapa z roku 1843 byla naplněním „tabulí“ ve druhé kapitole Habakuka, znamenalo opustit původní víru. Sestra Whiteová schválila tuto mapu jako vedenou rukou Páně a jako naplnění Habakuka a totéž schválení vztáhla i na mapu z roku 1850. Habakuk označuje „tabule“ v množném čísle a když byla mapa z roku 1843 vytištěna v květnu 1842, byla vytištěna s chybou v některých číselných údajích, nad nimiž Pán držel svou ruku. Roku 1850 byla zpřístupněna nová mapa, která tuto chybu v číselných údajích opravila. Habakukovy tabule představují naplnění proroctví a tato proroctví se naplňovala od května 1842 až do ledna 1850.

Tabulka z roku 1843, neboli počáteční tabulka, obsahovala chybu, zatímco závěrečná tabulka z roku 1850 žádnou chybu neobsahovala. Období od května 1842 do ledna 1850 je ustáleným prorockým obdobím a květen 1842 i leden 1850 představují prorocké mezníky; tyto mezníky nesou pečeť Alfy a Omegy. Alfa, čili první písmeno, a Omega, poslední a dvaadvacáté písmeno. Rok 1842 je alfa a rok 1850 je omega, a kdybychom vzali tato dvě hebrejská písmena a připojili třinácté písmeno hebrejské abecedy, vytvořili bychom hebrejské slovo „pravda“, které se píše prvním, třináctým a dvaadvacátým písmenem hebrejské abecedy.

Prorocká logika uplatněná na mezníky let 1842 a 1850 spočívá v tom, že jsou spojeny „omylem“. Alfa obsahovala omyl a omega napравила právě tentýž omyl, takže to, co stojí mezi písmeny alfa a omega, je „omyl“, symbol vzpoury, což je to, co představuje číslo třináct. Období od roku 1842 do roku 1850 je ustáleným prorockým obdobím, nesoucím pečeť Alfy a Omegy, a je to „pravda“. Dokud laodicejský adventista sedmého dne tuto historii vážně a duchovně neprozkoumá, zůstává prakticky oslepen vůči zjevné PRAVDĚ, kterou prorocké období Habakukových tabulí od roku 1842 do roku 1850 nade vši pochybnost potvrzuje. Pravda, kterou společně potvrzují dva svědkové, je ta, že tabule z roku 1850 neobsahuje žádné omyly. Tabule z roku 1850, stejně jako tabule z roku 1843, obsahuje Mojžišových „sedm časů“ a na obou tabulích jsou „sedm časů“ umístěny ve středu tabule odshora dolů, čímž znázorňují období „sedmi časů“ od roku 677 př. Kr. až do roku 1844. Číslo 2520 není na tabuli pouze uvedeno, nýbrž tvoří její střed.

Ve středu prorocké linie znázorňující „sedm časů“ je zobrazen kříž. Středem obou tabulek je časová osa 2520, probíhající shora dolů. Uprostřed je kříž. Kříž byl středem týdne, v němž Kristus potvrdil smlouvu s mnohými, čímž se naplnil Daniel 9, verš 27. Tento týden představuje sedm let, což je v prorockém smyslu 2520 dní. Stejně jako u tabulek i v samém středu 2520 dní Kristus na kříži potvrdil smlouvu. Od Kristova křtu až ke kříži bylo v prorockém smyslu 1260 dní. To znamená, že od křtu ke kříži mělo být 1260 ranních obětí a 1260 večerních obětí vedoucích ke kříži, avšak na kříži tento poslední obětní beránek unikl knězi a Beránek Boží se stal večerní obětí, a tak představoval 2520. obětí Beránka od křtu.

Středem týdne byl kříž a středem obou posvátných tabulí je kříž, avšak v každém případě je Beránek zasazen do pravdy symbolicky znázorněné číslem 2520. Kříž je postaven doprostřed 2520 dnů a na kříži byl Ježíš 2520. a poslední obětí. Dějiny mezi květnem 1842 a lednem 1850 představují blud a Kristus, pravda, byl postaven mezi dva zločince; ačkoli nebyl zločincem, bylo s ním tak nakládáno. Máme tedy tři zločince, jednoho, který bude ztracen, a jednoho, který bude spasen. Tito tři zločinci jsou tři mezníky spojené zločinem, ačkoli prostřední mezník je opakem zločince alfa a omega. Zločinci alfa a omega jsou spojeni prostředním mezníkem, křížem.

U Abakukových tabulek od roku 1842 až do roku 1850 byl omyl prostředním písmenem, které spojovalo první i poslední mezník. Prostřední mezník na kříži spojoval tři zločince, avšak prostřední mezník v těchto tabulkách není omyl, nýbrž Pravda; a jedním z prvků pravdy, který je potvrzován jak křížem, tak Abakukovými tabulkami, je to, že 2520, „sedm časů“ z Leviticu dvacet šest, je pravda, a v kontextu právě předložené logiky znamená odmítnout 2520 odmítnout Ježíše.

Když Palmoni, Podivuhodný Počtář, prohlašuje: „Až do dvou tisíc a tří set dnů; potom bude svatyně očistěna,“ odpovídá na prorockou otázku „jak dlouho“. Odpovědí již není rok 1844, neboť filadelfské milleritské hnutí skončilo roku 1856, neboť tehdy bylo Jamesem a Ellen Whiteovými rozpoznáno, že hnutí přešlo z Filadelfie do Laodiceje. Když sestra Whiteová nakreslila onu čáru do písku, znamenalo to, že dokud se tento stav nezmění, má být vztah Boha k Jeho lidu chápán tak, že představuje oddělení, neboť On stojí venku a klepe na srdce Laodicejských, hledaje vstup. Jeho božství není uvnitř jejich lidství. Právě dílem, které Kristus začal 22. října 1844, bylo spojit své božství s lidstvím, a Kristus byl ochoten učinit právě tuto věc, ale nemělo tomu tak být.

„Kdyby adventisté po velikém zklamání roku 1844 pevně setrvali ve své víře a jednotně následovali rozvíjející se Boží prozřetelnost, přijali poselství třetího anděla a v moci Ducha svatého je hlásali světu, byli by spatřili Boží spásu, Pán by mocně působil skrze jejich úsilí, dílo by bylo dokončeno a Kristus by již byl přišel, aby přijal svůj lid k jeho odměně. Avšak v období pochybností a nejistoty, které následovalo po tomto zklamání, mnozí z adventních věřících se vzdali své víry.... Tak bylo dílo zdrženo a svět byl ponechán ve tmě. Kdyby se celé adventistické tělo sjednotilo na Božích přikázáních a víře Ježíšově, jak nesmírně odlišné by byly naše dějiny!“ Evangelism, 695.

Opakováním dějin starověkého Izraele vyvedl Pán novodobý Izrael z temnoty temného středověku a vstoupil s nimi do smlouvy u Rudého moře, neboť křest je symbolem smluvního vztahu. Izrael však má být vyzkoušen, zda bude smlouvu zachovávat. U starověkého Izraele neobstáli v deseti zkouškách podle knihy Numeri. Při desátém selhání byli odsouzeni zemřít na poušti během čtyřiceti let, čímž poskytli příklad odmítnutí laodicejského poselství z roku 1856 novodobým Izraelem. Tak jako u starověkého Izraele při selhání v deseti postupných zkouškách (deset je symbolem zkoušky), od příchodu třetího anděla v roce 1844 až do roku 1856 byl na filadelfské milleritské hnutí uveden postupný proces zkoušení.

Deset zkoušek od Rudého moře až po první vzpouru v Kádeši představuje prorocké období, neboť je sjednoceno číslem deset. Deset jako symbol zkoušky — deset zkoušek označilo deset kmenů, které odmítly smlouvu a neobstály v desáté zkoušce ani v celém procesu zkoušení. Toto období začalo přechodem přes Rudé moře a Desatero je představeno jako první z deseti zkoušek po moři;

první zkouškou byla sobota, symbol a pečeť Desatera (znázorněná manou). Je-li období deseti zkoušek ve starověkém Izraeli tak zřetelně předloženo jako určité prorocké období a Duch proroctví nás informuje, že přechod přes Rudé moře byl předobrazem 22. října 1844, pak bychom měli vědět, že v onom bodě začal postupný proces zkoušení. Adventismus to neví, a proto není schopen rozpoznat, že roku 1863 mu bylo určeno zemřít v laodicejské pustině až do nedělního zákona, právě toho zákona, před nímž dostal za úkol hlásat výstrahu již na samém počátku procesu zkoušení, který vedl k roku 1863.

Když na milleritský adventismus v roce 1856 dolehl výrok o laodicejském stavu, bylo v souvislosti se „sedmi časy“ zveřejněno „nové víno“. Nové světlo nebylo nikdy přijato a o sedm let později, neboli o 2520 prorockých dní později, laodicejské milleritské hnutí skončilo a stalo se laodicejskou Církví adventistů sedmého dne. Mojžíš byl ochoten vstoupit do zaslíbené země, avšak nadešla desátá zkouška, a ovšem to byla zkouška základní, neboť právě dílem svěřeným Mojžíšovi od samého počátku bylo dovést Boží lid do zaslíbené země. To byl úkol, který stál před Mojžíšem ještě předtím, než přišel do Egypta. Desátá zkouška nadešla a buřiči kolísali nad tím, zda vstoupit do zaslíbené země.

I řekl jsem vám: Přišli jste k pohoří Emorejců, které nám dává Hospodin, náš Bůh. Hle, Hospodin, tvůj Bůh, položil před tebe zemi; vytáhni a vezmi ji v držení, jak ti řekl Hospodin, Bůh tvých otců; neboj se a neděs se. Tu jste ke mně přistoupili všichni a řekli jste: Pošleme před sebou muže, aby nám prozkoumali zemi a podali nám zprávu, kterou cestou máme vytáhnout a do kterých měst přijdeme. Ta věc se mi líbila, a tak jsem z vás vzal dvanáct mužů, po jednom z každého pokolení. Deuteronomium 1,20–23.

Období od onoho okamžiku až do návratu dvanácti vyzvědačů představuje dějiny, v nichž poslední základní zkouška přišla roku 1856 a laodicejští milleritské věřící po sedm let zkoumají zemi, až se rozhodli přestat být hnutím a stát se církví.

První pravdou, kterou Miller objevil, bylo „sedm časů“, čímž se tato pravda stala základem základních pravd, jež tvoří Jeremjášovy staré stezky. Posledním novým prorockým světlem, které bylo adventismu přineseno, bylo roku 1856 a tvořila je řada článků o „sedmi časech“. S hlubokým studiem těchto historických skutečností je spojeno velmi mnoho světla, avšak máme-li být schopni rozpoznat, proč odpověď verše čtrnáctého z Daniel 8 zní „od 11. září až k nedělnímu zákonu, tehdy bude svatyně očištěna“, musíme pokračovat dále.

Dílo, které Kristus započal roku 1844, bylo roku 1863 odvráceno, takže „očišťování“ svatyně, které tehdy začalo, bylo odloženo, zatímco Boží lid začal procházet pouští Laodiceje. Z tohoto důvodu muselo být dílo, které měl Kristus vykonat v období od roku 1844 do roku 1863, nutně opakováno, když třetí anděl, jenž je andělem, který odděluje a pečeti, nakonec vykoná dílo znázorněné „očišťováním“. Prorocké mezníky let 1844 až 1863 jsou mezníky, v nichž by Kristus byl vykonat dílo očišťování svatyně, a tyto mezníky představují dějiny, v nichž bude toto dílo vykonáno. Lze-li prokázat, že období od roku 1844 do roku 1863 představuje období od 11. září do nedělního zákona, pak je otázka „jak dlouho“ v souladu s ostatními liniemi znázorněnými výrazem „jak dlouho“.

Rok 1844 znamenal příchod třetího anděla a rok 1863 vyznačuje konec doby zkoušky. Roku 1846 byli Whiteovi oddáni a Ellenino příjmení se změnilo z Harmen na White; v tom roce také manželé začali zachovávat sobotu sedmého dne. Sobota, manželství a změna jména jsou prorocky všechno symboly smluvního vztahu. Pán provedl novodobý Izrael Rudým mořem roku 1844 a roku 1846 jej přivedl k Sinaji, aby mu dal zákon a vstoupil s ním do smlouvy. Tento zákon je, stejně jako dvě tabule u Abakuka, napsán na dvou tabulích; první tabule obsahuje 4 přikázání a druhá 6. Dvě tabule představují smluvní vztah starověkého i novodobého Izraele a společně obě tabule smlouvy, jimiž je Desatero a které jsou pro starověký Izrael symbolicky označeny číslem 46, předobrazily Abakukovy dvě tabule, jež představují dějiny pozdního deště. Spolu se dvěma chlebovými obětmi mávání o Letnicích představují korouhev, kterou je sto čtyřicet čtyři tisíc.

Když se jméno sestry Whiteové změnilo z Harmen na White. Harmen znamená voják pokoje, avšak bylo nahrazeno jménem White, což je spravedlnost Kristova. Jméno Gould znamená zlato a Ellen znamená jasné a zářící světlo. Její jméno představuje laodicejské poselství.

Radím ti, abys ode mne koupil zlato ohněm přečištěné, abys zbohatl, a bílé roucho, abys byl oděn a aby se neukázala hanba tvé nahoty; a pomaz své oči mastí, abys viděl. Zjevení 3,18.

„Oční mast“ je světlem Božího slova a Ellen je jasným a zářícím světlem. Bezpečí pro milerity v roce 1856 se nalézalo v přijetí poselství Laodiceji, jak bylo předloženo prostřednictvím jejich spisů a jak bylo vyjádřeno v jejím jménu. Sestra Whiteová jasně uvádí, že poselství Jonese a Waggonera z roku 1888 bylo poselstvím Laodiceji a že jejich poselství bylo také poselstvím třetího anděla.

„Pán ve svém velikém milosrdenství poslal svému lidu skrze starší Waggonera a Jonese nejvýznamnější poselství. ... Toto je poselství, které Bůh přikázal dát světu. Je to poselství třetího anděla, které má být hlášáno mocným hlasem a provázeno vylitím Jeho Ducha ve veliké míře.“
Testimonies to Ministers, 91.

Třetí anděl přišel v roce 1844 a o své dílo se podruhé pokusil v roce 1888. Poselství roku 1888 bylo poselstvím Laodiceje, bylo poselstvím třetího anděla, označovalo sestoupení anděla ze Zjevení osmnácté kapitoly a bylo poselstvím ospravedlnění z víry, které je hlášáno během vylití pozdního deště. Třetí anděl přišel v roce 1844 a potom znovu v roce 1888, jen aby byl v obou případech odmítnut; oba tyto případy však předobrazují dobu, kdy třetí anděl přichází v čase pozdního deště. Rok 1844 je symbolem 11. září, a jestliže rok 1863 předobrazuje nedělní zákon, pak by prorocké období „od 11. září do nedělního zákona“, jak je znázorněno symbolem „jak dlouho“, představovalo odpověď přítomné pravdy na otázku třináctého verše „jak dlouho“.

Milleritské dějiny od roku 1842 do roku 1850 jsou prorockým obdobím, které se překrývá s prorockým obdobím zkoušení třetího anděla od roku 1844 do roku 1863. Období od roku 1842 dále až do roku 1863 obsahuje prorocké mezníky, které znázorňují dějiny od 11. září až po nedělní zákon, kdy Kristus očistí svůj chrám, nejprve svou církev a poté dělníky jedenácté hodiny. Při nedělním zákonu bude mít Kristus očistěný lid, aby jej předložil světu jako praporovou oběť, a církev se stane církví vítěznou. Jeho svatyně pak bude očistěna.

Umístili jsme symbol „jak dlouho“ na jeho místo, ačkoli je ovšem ještě více. Začneme nyní toto i předchozích pět článků znovu uvádět do optiky knihy Joel, avšak tyto odbočky stranou se zdály být důležité pro položení základu. Svědectví každého „jak dlouho“, které jsme zvažovali, souhlasí s otázkou „jak dlouho“, na niž Palmoni odpověděl ve verši čtrnáctém, neboť svatyně má být očištěna od 9/11 až po nedělní zákon. Tato historie je historií pozdního deště a historie pozdního deště je vyložena v knize Joel.